

PRENAU, Steven Lambrecht, onderwijzer, publicist (Aalst, bij St.-Truiden, 2 september 1866 - Bilzen, Limburg, 23 oktober 1929).

Als boerenzoon in het hart van Haspengouw geboren, was hij van 1885 tot 1910 onderwijzer in zijn geboorteplaats Aalst. In 1910 werd hij leraar Nederlands aan de stedelijke normaalschool te Luik.

Door zelfstudie op de gebieden van pedagogiek, taal- en letterkunde en door zijn onverpoosde werkzaamheid als publicist, w.o. zijn medewerking aan tal van dag- en weekbladen en tijdschriften, en als redenaar kwam hij sterk op de voorgrond onder de vrijzinnige intellectuelen in Zuid-Limburg. Zo bekleedde hij verscheidene bestuursfuncties in de Algemene Belgische Onderwijzersbond, waarbij hij ook contacten onderhield met het Nederlandsch Onderwijzersgenootschap. Hij was stichter en voorzitter van de afdeling St.-Truiden van het Willems-

fonds. In 1903 verwierf hij bekendheid in bredere kring als een van de voortrekkers van de algemene beschaafde omgangstaal door zijn Verhandeling over het nut van de zuivere uitspraak der Nederlandsche taal, die door de Koninklijke Vlaamse Academie werd bekroond. Hierin bepleitte hij nauwe aansluiting bij de in Nederland geldende beschaafde uitspraak en kantte hij zich tegen de particularisten, die bezwaar maakten tegen de benaming Nederlands en die in het onderwijs de uitspraak aanpasten aan de plaatselijke streektalen. Toen in 1903 August Vermeylen in het tijdschrift Vlaanderen opkwam voor het recht van de letterkundigen om een taaltje van eigen makelij te gebruiken, stelde Prenau daartegenover in zijn artikel De zuivere Nederlandsche Taal (verschenen in de Verslagen en Mededelingen van de Kon. Vl. Academie voor Taal- en Letterkunde, 1903, p. 77-90), dat het dialect uit de school en de beschaving moest verdwijnen. Als leraar te Luik nam hij o.a. deel aan de stichting en het beheer van het Vlaamsch Huis.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog kwam Prenau in het activisme. Hij werd afdelingshoofd van het Vlaams ministerie van Wetenschappen en Kunsten. Op 11 september 1917 werd hij lid van de Raad van Vlaanderen. Hij behoorde tot de socialistische groep Nieuw-Vlaanderen en werd hoofdredacteur van het socialistische weekblad De Vlam. In november 1918 week hij uit naar Nederland. De ineensstorting van zijn idealen trof hem zo zwaar, dat hij deze slag niet meer te boven kwam. Hij stierf in 1929, het jaar van de amnestie, en werd begraven in zijn geboorteplaats.

LITERATUUR: L. Picard, *Geschiedenis van de Vlaamse en Groot-Nederlandse Beweging*, II (1959, p. 189-190); - H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, IV (1965, p. 301-302).

HENDRIK D. MOMMAERTS